

Emparaular-nos. Lluís Duch

 consolprados.wordpress.com/2015/03/22/emparaular-nos-lluís-duch/

By consolprados

És d'agrair escoltar les paraules sàvies d'un savi. Perquè necessitem de paraules per emparaular-nos, com ens va dir [Lluís Duch](#) en una magistral (de magisteri) conferència a Mataró. Després d'escoltar-lo m'és inevitable tenir cura dels vocables que utilitzo en aquest escrit. Així, quan penso que va ser una conferència magistral, afegeixo magisteri i magister, que designa a qui ha assolit un alt grau de coneixement i el pot impartir als que en sabem menys.

Recullo aquí alguns apunts de les reflexions que Duch va compartir amb els assistents (donar part del que una persona té per a que una altra ho pugui gaudir conjuntament amb ella).

La primera ensenyança és que som ésser ambigu, i m'agrada aquesta definició. Ni som bons per naturalesa (com deia Rosseau) ni som dolents (Nietzsche). No de forma absoluta, perquè el bé i el mal no són ni absoluts ni definitius. No és ben bé el dibuix tòpic de l'angelet i el petit dimoni que ens intenten convèncer, tot i que és molt il·lustratiu. Em suggereix pensar en l'exploració d'un mateix i en les opcions que disposem subjectes a circumstàncies i a paraules, perquè també som a la vegada canvi i permanència.

L'ésser humà és un ésser de paraules. Emparaular, emparaular-se, a dins i a fora d'un mateix. Adquirim el coneixement, el sentit propi i la construcció de la realitat a través dels llenguatges que ens transmeten les "entitats d'acollida". És per això que Duch diu que la nostra crisi és una crisi gramatical, perquè estan en crisi els processos de transmissió de les paraules (més enllà del lèxic, vol dir els implícits de cada cultura). I certament, quanta pobresa de vocabulari, i el pitjor, que ens acomodem a aquesta pobresa de llenguatge.

Fa una classificació senzilla d'aquestes estructures d'acollida (senzilla no vol dir simple, és un estudi complex traduït de forma entenedora). El model de família com a primera entitat que té cura de nosaltres quan naixem, no en va parlem de la llengua materna. La co-residència, l'escola en primer lloc, però també les entitats que fan una funció de transmissió com les associacions, o la política, i en algun temps el veïnatge, que va perdre la funció comodí que tenia. La co-transcendència, els simbolismes que una societat comparteix, el que expressem del més enllà des del més ençà, allò inefable en allò que és present (i no és només la religió). La co-mediació, perquè vivim ben bé al mig dels mitjans de comunicació. El prefix co- ,com a qualsevol prefix, manca d'autonomia i l'afegim sempre que volem expressar unió o col·laboració. Les paraules.

Per poder "habitar" construïm el nostre espai i el nostre temps de forma individual i col·lectiva. Per poder habitar... que és la forma d'existir i de fer-nos presents. Què passa quan hi ha una dissociació del temps i de l'espai? Com afecta al nostre "habitar"? Les noves tecnologies, principalment internet, han escurçat el temps i l'espai. Duch ens deia que és missió de les estructures d'acollida formar, transmetre, articular

critèris per a un món que es mou tan i tan ràpid. Però aquestes estructures estan formades també per nosaltres mateixos, i és una pregunta que em faig. L'era digital ens fa més impacients. Éssers finits amb pretensió d'infinits.

Seguint amb el terme habitar, Duch ens recorda a Aristòtil, “per què els humans viuen en ciutats? perquè som menys que déus i més que animals”. I em fa pensar si la “ciutat” pot ser també una estructura d'acollida i si aquesta també està en risc. Em refereixo a ciutat més enllà del que podria significar l'estructura administrativa. Hi dono voltes i ho deixo per a un proper escrit.

Els seus llibres a [Fragmenta editorial](#)

foto de pares fent fotos amb el mòbil